

המרומוזים לשם מ"ב שירד עם יעקב למצרים ובו עלו ממצרים כידוע (וה"ב ד: ובהגהות מהרח"ו ובמק"מ, יל"ד פ' שמות סי' ג, ז' פ' תבא ס.). ולזה רמז ה' למשה רבינו ע"ה באמרו (שמות ג' יד) אהיה אשר אהיה, ר"ל שב' שמות אהיה עולה גימטריא מ"ב ומרומוזים ג"כ לשני הכהנות יראה ואהבה (שצריך לצפות תמיד לבחינת אלו, וזהו משמעות המלה אהיה שמצפה להיות בשום בחינת קדושה של יראה ואהבה אמיתית), ותחילת הכל צריכים לדבק אי"ע בבחינת אמת, ואח"כ יוכלו לעלות פֶּאֶלֶה מִסְעֵי של בחינת יראה ואהבה על ידי שם מ"ב. וזהו מרומו בתפלת רבי נחוניא שהיא אנא בכח וכו', היינו אות א' בתחלתו של מלת אנא, מ"ם אותיות באמצע, ואות ת' בסופו בתיבת תעלומות אותיות אמת. וזהו שתקנו אנשי כנסת הגדולה בסדר התפלה, ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה, פירוש לבניי בניהם הוא מלשון בנין, ר"ל שמביא גואל שיבנה בחינת מלכות, על ידי למען שמו באהבה ר"ל כשישראל משתדלין להגיע מרומו כאן בפ' אֶלֶה מִסְעֵי גימטריא יראה, ר"ל שהמסעות היו לבחינת יראה. מארץ מצרים לצבאותם ביד משה ואהרן, פירוש שכל המסעות היו ביד משה ואהרן המרמוז לבחינת אמת ובחינת יראה ואהבה, כי משה שושבינא דמלכא (וה"ב כ.). בחינת אהבה (ע' וז"ג יא, ע' ת"ו י"ג כט), ואהרן שושבינא דמטרוניתא (וה"ג כ.). בחינת יראה (וה"ג קה), וכמאמר (תיב ורשי ויקרא ז ט) שהיה אהרן ירא ובוש לגשת, שהיה לו בחינת יראת בושת יראה פנימית כידוע (ע' ת"ו הקדמה ה; ר"ח ש' היראה פ"ג). גם תיבת ב"ד מרמוז לאות מ', כי יו"ד פעמים ד' עולה מ"ב, ועוד שאות מ' הוא אות י"ד שבא"ב, והוא אמצע של כ"ז אותיות. ומשה מרמוז לאות א' של אמת, כי הוא בחינת אהבה כנ"ל, ואהבה היא בחינת א' בחינת ראשון ליראה מלמעלה למטה. ואהרן מרמוז לאות ת' של אמת, כי הוא בחינת יראה שהוא סופא דכל דרגין (ח"ב קכז) כמו אות ת' שהיא אחרונה שבאותיות. ועל ידי בחינות אלו שהן אמת עלו בני ישראל ממדרגה למדרגה במ"ב מסעות עד שהגיעו לבחינת ארץ ישראל בחינת יראה אמיתית, שיוכלו להגיע אחר כך לבחינת אהבה אמיתית, שנזכה לזה כן יהי רצון: א' או יאמר אֶלֶה מִסְעֵי בְנֵי יִשְׂרָאֵל אשר יצאו מארץ מצרים וגו' ואלה מסעיהם למוצאייהם וגו' (לג א - ב). הנה ידוע (ו"ה פ' תבא ס.) שמ"ב מסעות שנסעו ישראל הוא נגד שם מ"ב. ולהבין ענין שם מ"ב על דרך המוסר. גם להבין לשון הפסוק שאמר בתחלה מסעיהם ואח"כ למוצאייהם, שלכאורה ה"ל לכתוב בתחילה למוצאייהם ואח"כ היה בחינת מסעיהם. הנה עיקר העבודה הוא דַע אֶת־אֱלֹהֶיךָ אֲבִיךָ וְעַבְדֵהוּ (ד"ה א כח ט), היינו שצריך האדם לעבוד את ה' בבחינת דעת, בחינת התחברות חסד וגבורה (ע"ה ש"כא פ"ב), בחינת יראה ואהבה, בחינת אם אב, היינו בחינת יראה נקראת א"ם לשון אימא, וגם שהוא אמה של העולם, שבשבילה נברא העולם כידוע (אותיות ד"ע אות ב), ובחינת אהבה נקרא א"ב מלשון תאי"ב ומשתוקק לה'. והנה שני מלות אלו היינו א"ם א"ב נעשה מצירוף שלשה אותיות שהם א"מ"ב, לרמוז שעל ידי שהוא מתבונן בגדולתו ואחדותו ית"ש ואיך שהוא גומל טוב למי שישמור מצותיו ויעניש למי שיעבור על מצותיו ומאמין בזה מאוד, נופל עליו אימה ופחד ומדבק את עצמו לג' אותיות הנ"ל אי"מ"ב, כשהם במילואם כזה אל"ף מ"ם ב"ית היינו שנדבק בבחינת אלף אלופו של עולם (ונעשה האלף במילואה) על ידי מ"ם שנתחבר לאלף ונעשה א"ם, ועל ידי בחינת ב"ית שנתחבר לאלף ונעשה א"ב כנ"ל, שאין ליראה רק מאלף וכן עיקר האהבה יהיה לאלף כענין וכו' תדבק (דברים י ב), והוא אל"ף מ"ם ב"ית בגימטריא בניי ישראל, והוא בחינת ישראל אשר כך אתפאר (ישעיה מט ג) שהוא מלשון פארות ענפים שהם אהבה ויראה כידוע (ע' ו"ב קטו). והוא בחינת וד' בהיכל קדשו (חבקוק ב כ), כי בודאי אי אפשר להגיע לבחינת אהבה בלתי אם יש לו בחינת יראה תחלה ואח"כ שוכן בחינת אהבה בחינת ה', בבחינת יראה בחינת אדניי, בחינת וד' בהיכל קדשו. והנה ישראל בשעת יציאתם ממצרים היה להם אז אור גדול מאוד בבחינת דקדושה רבה בחינת א"ם א"ב בשלמות, וגם בשעת קריעת ים סוף היה האור גדול מאוד, ומה שלא הבינו כל כך במצרים הבינו אח"כ בשעת קריעת ים סוף, היינו שבשעת מכת בכורות אעפ"י שמשא אמר (שמות יב כט) וד' הכה כל בכור, משמע אבל לא איש אחר רק הבכורים בלבד, מ"מ האנשים לא ידעו להבחין בין מיפה של בכור למיפה שאינה של בכור, כמאמר הכתוב (במדבר טו מא) אני ה' אלהיכם אשר הוצאתי אתכם וגו' ודרשו רז"ל (ב"מ סא:) אני הוא שהבחין בין מיפה של בכור למיפה של בכור למיפה שאינו של בכור אני הוא שמבחין בין תכלת לקלא אילן וכו', פירוש כי הקב"ה בעצמו מבחין בין מיפה וכו' אבל האנשים לא ידעו, וכאשר ראו שמתים הרבה יותר ממה שהכירו בהם בכורים, לכן אמרו כולנו מתים (שמות יב לג) כי סברו בדעתם שהוא גורה על כולם, וכך אמרו המצרים וגם ישראל גם כן, יען שלא הבינו ולא ידעו כל זאת, וסברו גם כן שכל המצרים ימותו ולא ישאר מהם כלום, אבל אח"כ על הים כתיב (שמות יד י) וירא ישראל את מצרים מת על שפת הים, היינו שראו שלא מתו כולם במצרים ונשאר עוד סך רב שרדפו אחריהם וימותו בים, אז וירא ישראל את היד הגדולה אשר עשה ה' במצרים (שמות יד לא) פירוש שאז ראו והבינו את גדולת הבורא ב"ה שבמצרים, שלא מתו כולם כי אם הבכורים דוקא ולא יותר, ואף על פי

שהאנשים לא ידעו מי הוא הבכור אבל הבורא ב"ה הוא המבחין כנ"ל. ואח"כ כשישראל נכנסו במדבר נסתלקה מהם גודל האור והקדושה ויראה ואהבה שהיה להם בשעת יציאת מצרים, ורק רשימו נשאר, והיה אז מסעי בני ישראל שנסעו והלכו עד שיגיעו לבחינת הראשונה שהיה להם בשעת יציאתם ממצרים. וזהו מרומו בפסוק אֶלֶה מִסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל, ר"ת אמביי, לרמוז על ג' אותיות הנ"ל של בחינת א"ם א"ב, ונוסף עוד אות יו"ד שהיה בחינת אמ"י אב"י היינו לרמוז שמסעיהם היה ליסע לבחי' א"ם א"ב הנ"ל, אשר יצאו מארץ מצרים ר"ת גימטריא צ"א, בחינת ב' שמות בחינת וד' בהיכל קדשו כנ"ל, גם ב' תיבות בניי ישראל גימטריא אל"ף מ"ם ב"ית במילואם, לרמוז לבחינת התדבקות לבחי' אֶלֶף אֶלּוּפּוֹ שֶׁל עוֹלָם על ידי אותיות מ"ב שנתמלאו כנ"ל. וכל מסעיהם היו מ"ב כדי לבא לבחינת מ"ב הנ"ל, לבחינה שהיה להם בשעת יציאתם ממצרים, וזהו ואלה מסעיהם למוצאייהם, פירוש שמסעיהם היה להגיע לבחינת מוצאייהם, לבחינת א"ם א"ב שהיה להם בשעת מוצאייהם ממצרים כנ"ל, יהי רצון שנזכה לזה במהרה בימינו כן יהי רצון אמין: ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה' וגו' (לג ג). ונ"ל שהתורה מרמזת לנו בזה דרך העבודה, דהנה עיקר בחינת ארץ ישראל הוא כדי לבא לבחינת יראת הרוממות מהבורא עולמים מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, ולקבל עליו עול מלכות שמים בשלמות באשר מושל בעליונים ובתחתונים כרצונו ית', מחמת ששם בארץ ישראל הוא עיקר השראת השכינה והתגלות מלכות הבורא ב"ה לכך יכול להשיג שם בחינת קבלת עול מלכות שמים בשלמות בגודל אימה ופחד ויראה ובושה והכנעה, ולזה היה עיקר נסיעתם במדבר ארץ ציה ושממה נחש שרף ועקרב, כדי להתבונן ולראות בעין שכלו שיש בחינת פחד ויראה מדברים נשמיים, אבל אין זה עיקר היראה כי אין הנחש ממת וכו' (ר"ה ג ה) רק שזה נברא בעולם רק בשביל משל ודוגמא בעלמא, והעיקר הוא לבא לבחינת ארץ ישראל שהוא בחינת קבלת עול מלכות שמים בשלמות באימה ויראה אמיתית, ולראות להתחזק תמיד בהתחזקות יותר ויותר שיתגדל ויתקדש מלכותו ושמו הגדול והקדוש והנורא. ואין לירא משום דבר בלתי מהשם הנכבד והנורא לבדו, כמו שאנו מתפללים בכל יום תמיד (תפלת העמידה) ומלוך עלינו אתה ה' לכרך בחדש וברחמים, היינו שיעזור לנו ע"י בבחינת חסד ורחמים אף שאין אנו כדאים לזה תעזור לנו שתמלוך עלינו אתה לבדך, היינו שנקבל עלינו רק עול מלכותך בורא עולמים ית"ש לבד, וליראה מפניו ולאהבה אותו אהבה שלמה, ואין לירא ולאהוב שום דבר וזולתו לפי שאי אפשר לעשות קטנה או גדולה בלתי השגחתו ורצונו ית"ש. ונוכל לומר שזהו מרומו בפסוק (תהלים כב כט) כי לוד' המלוכה ומושל בנוים, (היינו שעיקר הבחינת מלכות הוא לה' בלבד והמלוכה שהיא בנוים הוא רק משל אבל העיקר הוא הנמשל) היינו לראות תמיד שיתגדל ויתקדש מלכות הבורא ב"ה שמכונה בשם אדניי (וה"ו יא), ויתמלא השם הזה בכל מילואי אותיותיו שזה מרמוז על גדולת מלכותו ית"ש. ונוכל לומר שזהו מרומו בפסוק (במדבר לה ה) ומדותם מחוץ לעיר את פאת קדמה אלפים באמה ואת פאת נגב אלפים באמה ואת ים אלפים באמה ואת צפון אלפים באמה והעיר בתוך, דהנה מלכות הבורא ב"ה שמכונה בשם אדניי נקרא בשם עיר (ע' ח"ב רכד, מא"א מע' ה"ס ל), וגדולת מלכותו שמרומו במילואי אותיותיו של שם הזה נקרא מחוץ לעיר כנודע. וזהו ומדותם מחוץ לעיר, היינו שתראו לשקול ולמדוד ולפלס כל מעשיכם הן במעשה הן בדבור הן במחשבה, כדי שיתגדל כח אדניי, היינו שיתמלא אותיות של השם שמכונה בשם מחוץ לעיר, היינו את פאת קדמה מרמוז על אות א' משם הנ"ל, ויתמלא האות א' במילואו עם ב' אותיות, וזהו אלפים באמה - מרמוז על ב' אותיות מילואו, ואת פאת נגב אלפים באמה - מרמוז על ב' אותיות מילואו של אות ד' משם הזה, ואת פאת ים אלפים באמה - מרמוז על ב' אותיות מילואו של אות ג' מהשם הזה, ואת פאת צפון אלפים באמה - מרמוז על ב' אותיות מילואו של אות ו' מהשם הזה, ואת פאת צפון אלפים באמה - מרמוז על ב' אותיות מילואו של אות יוד מהשם הנ"ל. וע"ז מרמוז תחום שבת שהוא אלפים אמה לכל רוח, הוא בחינת קבלת עול מלכותו ית"ש שהוא אל ארון על כל המעשים, ותיבת שבת גימטריא שם א"ל ושם אדניי במילואו כדאיחא בכתבים (פ"ה ש' השבת פ"ט), וזהו תחום שבת אלפים אמה, היינו שבחינת שבת הוא בחינת מדרגת הדרך ההולך בית אל הוא עבודת הבורא ב"ה, להשתדל שיגדל נא כח אדניי במילואי אותיותיו של כל אות ואת תוספות ב' אותיות שנקרא אלפים אמה כנ"ל. ועתה נחזור לענינינו, שעיקר יציאת בני ישראל ממצרים לבא לארץ ישראל ומסעיהם במדבר היה רק כדי שיצאו מבחינת יראה תארה, יראה נשמיות ולבא לבחינת יראה עילאה יראת הרוממות מפני מלך מלכי המלכים הקב"ה על ידי קבלת עול מלכותו ית"ש בשלמות, וזהו מרומו בפסוק אֶלֶה מִסְעֵי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל, היינו שעיקר מסעי בני ישראל היה בשביל בחינת אֶלֶה מִסְעֵי שהוא גימטריא יראה כנ"ל. וזהו ויכתוב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה' גימטריא יראה, היינו לקבל עול מלכותו הקדושה והטהורה בגודל אימה ויראה ופחד ובושה והכנעה ורתת וזיע רק מפני הבורא ית"ש לבדו כאמור למעלה, יהי רצון שנזכה ליראה כזו במהרה אמין כן יהי רצון. ש"י נת עין מטות מסעי.

ארץ הקדומה. אישה למדת-סבל ורבת יסורים. כל גופה בואב ודואב, ואלולא נשות ירושלים הטובות, הפוערות אותה מדי יום ביומו במסירות, ספק רב אם יהיה מניעה עד הלום. כבוד רב רוחש רבה של ירושלים לשישה המפלגות. בדרך כלל הוא נוהג להתעבב בביתה דקה או שמים ולהתעניין בשלומה. הפעם דוחקת בו השעה והוא מודרו להפדר ממנה. "שבת-שלוש, רבנית", מאחל לה רבי יוסף חיים בהקרת כבוד וכבד נפנה לצאת. אלא שערב שבת זה לא בשאר ערבי השבתות, יש להינדליה הישישה משאלה מחדת. 'ברבני רבני' מבקשת היא בקול חלש. רבי יוסף חיים ממהר להשיב פניו אליה ואומר: "רבנו של עולם, יהי רצון מלפניך שכל צאצאיה של יהודיה יקרה זו, בכל מקום שהם, ולנו בדרך הישר". שוב מבקש רבי יוסף-חיים למהר לבית הכנסת, אולם עדין אינו הינדליה מרצה. "רבי, הלואי יהי בך בריך, אך מה יהא עלי? מדוע אין רבנו מברך גם אותי?" רבי יוסף-חיים נחרד לעצם הפחשכה כי פגע ברנשותיה של הישישה המסכנה. "בנדאי! בנדאי!" אומר הוא מיד ומסוּר: "יהי רצון מלפני הוּפא כל בשר, שהינדליה לא תסבל חלילה שום צער ומכאוב". שעת מנחה הנה הגיעה ורבי יוסף חיים מנסה להפדר מהינדליה הזקנה, אך זו טרם באה על ספוקה. "רבינו" מנבחה היא את קולה בכל יקלטה, "ברבני באריכות ימים ושנים". רבי יוסף-חיים מתנדף אליה ומבקש לעשות

... וירושלים הטובות, הפוערות אותה מדי יום ביומו במסירות, ספק רב אם יהיה מניעה עד הלום. כבוד רב רוחש רבה של ירושלים לשישה המפלגות. הפעם דוחקת בו השעה והוא מודרו להפדר ממנה. "שבת-שלוש, רבנית", מאחל לה רבי יוסף חיים בהקרת כבוד וכבד נפנה לצאת. אלא שערב שבת זה לא בשאר ערבי השבתות, יש להינדליה הישישה משאלה מחדת. 'ברבני רבני' מבקשת היא בקול חלש. רבי יוסף חיים ממהר להשיב פניו אליה ואומר: "רבנו של עולם, יהי רצון מלפניך שכל צאצאיה של יהודיה יקרה זו, בכל מקום שהם, ולנו בדרך הישר". שוב מבקש רבי יוסף-חיים למהר לבית הכנסת, אולם עדין אינו הינדליה מרצה. "רבי, הלואי יהי בך בריך, אך מה יהא עלי? מדוע אין רבנו מברך גם אותי?" רבי יוסף-חיים נחרד לעצם הפחשכה כי פגע ברנשותיה של הישישה המסכנה. "בנדאי! בנדאי!" אומר הוא מיד ומסוּר: "יהי רצון מלפני הוּפא כל בשר, שהינדליה לא תסבל חלילה שום צער ומכאוב". שעת מנחה הנה הגיעה ורבי יוסף חיים מנסה להפדר מהינדליה הזקנה, אך זו טרם באה על ספוקה. "רבינו" מנבחה היא את קולה בכל יקלטה, "ברבני באריכות ימים ושנים". רבי יוסף-חיים מתנדף אליה ומבקש לעשות

ברצונה. הינדליה מפרשת את חיובו בהקעת פליאה. "אל-נא ותפלא רבנו על בקשתי", מסבירה הישישה בהתרגשות. "בנדאי איני צריכה לספר לו על המדרשים הרבים המתארים את רבבות המלאכים שנוצרו בשמי מעלה בשביל מפרה אחת ויחידה להגיד פעם אחת 'קדוש, קדוש, קדוש'". הינדליה עוצרת לרגע ומיד ממשיכה: "ואלו אני - לא פעם אחת ולא שתי פעמים, אלא פעמים רבות בכל יום - וזכה לברך 'ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם, שהכל נהיה בך ברוך ושאר ברכות, וכן להתפלל ולקרא קריאת שמע, שחרית וערבית: האין רבנו סבור כי ראוי שארצה אריכות ימים כדי שאזכה לומר עוד ברכה לקב"ה. עוד 'הללויה' ועוד 'אמן'? ברבני רבי כברכת חיים, למען לא אחרל להודות ולברך לאבינו שבשמים". ובזמן שהחמה עומדת לישקע נצב לו רבי יוסף-חיים במרתף הסחוב של הינדליה הישישה ובעינים עצומות נושא תפלה ואומר: "רבנו-של-עולם, הבט משמים וראה כמה צדקת זו מנצרת כל רגע ורגע בעולמך. ראה עד מה מחבבת היא כל ברכה וכל 'אמן'. מן לה אריכות ימים ושנים טובות, כדי שתזכה להללך ולשבחך עוד זמן רב". רק אז, לאחר שהינדליה הישישה נתרצתה סוף סוף, יכול רבי יוסף-חיים להפדר ממנה ולהישו לבית-הכנסת. את ביתה יצא בשבלבו שמחה והתחזקות מהאשה הנלמדה שרוצה לחיות רק כדי לברך ולהודות...

מלכת יצחק

פלאי הבורא רחמנא לבא בעי - לב האדם - הפרצוף מעיד על פנימיות הלב.

חיל עולם קמן שלו. ור"ל שכל א' כולל כל כחות העולם כמ"ש בצלמנו כדמותינו וכשמגיע לשלימותו זה נקרא בלי רז"ל קונה עולמו כמ"ש בע"ז (יו). יש קונה עולמו כו' והיינו שעולם שלו הוא אצלו בקנין. כי יש שמשיג ואינו כך כמו שמשיג ואז השגתו רק בראיה לבד. וזהו התחלת כניסת האדם לד"ת כמ"ש ברוקח אין חווק כחסידות בתחלתו אבל הוא רק בראיה וצריך השתדלות עד שמגיע להיות כך בקנין ונבלע בלב כל מה שמשגיג ואז נקרא קונה עולמו. ואז הוא עת הפטירה כלשון גמ' דע"ו שם והיינו שאין לו עוד מה להשתדל בעוה"ז שהוא הפרודור ועולם המעשה וההשתדלות. והוא לא יוכל להגיע יותר מעולמו שלו. ולכך בעת מ"ת שאז היה הבלעת ד"ת בקנין ואחר שקדמה הראיה בקי"ם ראתה שפחה כו' לזקת הלדיק (קמט)

מלכת יצחק

תופנים לשבת קודש - למה לא נכנסו בניו של ראובן לארץ ישראל?

נשמתו ג"כ מסוד הדעת העליון על כן קראו שמו בג"ד חסר א' שהיה סוד הדעת וכשכא אשר תקן הדעת שהוא בראש וזהו אשר הוא אותיות ראש על כן לא נכנסו בניו של גד לארץ. וחצי שבט המנשה... דע שיוסף נשא אסנת שהיא בת דינה שנתעברה משכם והיה חצי קלפה מצד שכם וחצייה קדושה מצד דינה. ויוסף היה בלו קדושה וכאשר נתיחד עם אסנת נולד מנשה ונקח מצד אמו החצי שבה שהיא מהקלפה ונקח מצד אביו החצי של הקדושה וכשכא אפרים לקח הקדושה חצייה מצד אמו וחצי הקדושה מצד אביו והיה בלו קדוש וע"כ כשהביא יוסף למנשה ואפרים אצל אביו כדי לברכם נטל אפרים בימינו משמאל ישראל, ומנשה בשמאלו מימין ישראל כנודע ואמר לו יעקב "ידעתי בני ידעתי" וכו' כנודע ועל זה לא נכנסו לארץ חצי שבט המנשה וסימנה (מלכים ו' 1) "כי מנערות נתן לבית סביב הוציאה" נוטריקון "מנשה" גד "ראובן עז"ת והבן; (ספר הלוקמים ע"ן גם במסכת ערובין דף ק' וזהו ונקח דר"א).

מלכת יצחק

מאוצרות ההפטרה - יהלומים נוצצים מהפטרה

הנה כתיב ויפתוהו בפיהם ובלשונם יכזבו לו ולבם לא נכון עמו שאמר ישראל בשעת מ"ת מקושטת אני בכ"ד קישוטי בלה אמנם לא האריך השמחה כי אחר חודש ימים עשו העגל וע"ז אמר בחדשה ימצאונה או יאמר חודש אב מוכן לפרענות ישראל לפי שבכו בכייה של חנם במרגלים כידוע. וז"ש הנביא ברה"ל למד מדרך באת נפשה שאפה רוח דכשיצאו ישראל ממצרים היו כלילת יופי משוש כל הארץ ונמונו כל יושבי הארץ מפניהם וכאשר חטאו במרגלים לא נפל פחדם על האו"ה כלל וז"ש כל מבקשיה לא יעפו והמעם בחדשה ימצאונה והו חודש אב וק"ל: מנעי רגלך מיתוף וכו'. פני הדנה יחוד האל יתברך הוא בלב, שלא יעבוד זולתו. והדבר מסור ללב ואינו נודע אלא לה' לבדו, שהוא בוחן לבבות. והגשמים נעצרים על עבודת הלב שאינו כראוי והווי מכ"מ. וחכמי המחקר כתבו שאלולי הגשמים לא היה אפשר להלוך יחף על הארץ מרוב חום השמש והעדות שיש מדינה אחת באינדיא שאין הגשמים יורדין והיא בטבע חם מאוד וא"א לשום אדם לילך יחף. ונחזור לענינינו שירמיה היה מוכיח לישראל שיעבדו את ה' בלבם דאליב ועצר את השמים ולא יהיה מטר וזהו מנעי רגלך מיתוף מחמת חום השמש וגרונך מצמאה וק"ל. ותאמרי נואש כי אהבתי זרים ר"ל הע"ז שהיא

כתב הנעם אלימלך (ספר במדבר, מסות ד') "ככלהיצא מפיו יעשה" פרוש בכל אשר יצא מפי הצדיק בן יעשה ה' אלקים, כמ"ש הצדיק גזר והקב"ה מקיים ע"כ. ונכון הדבר גם לכל יהודי ולכן צריך להתחזק בשמירת הלשון. סוד בני גד ובני ראובן וחצי שבט המנשה שלא נכנסו לארץ סוד הענין דע כי יעקב אבינו ע"ה כשנתחד עם לאה היה סבור שהיא רחל כנודע ונשמתו של ראובן היתה מסוד הדעת, ומפני שהיה יחוד יעקב ע"ה שלא מדעת, לכן לא נכנסו בניו של ראובן לארץ ישראל. ובני גד ג"כ לפי שגד היה ג"כ בלא דעת יעקב לפי שכשנתנה רחל בלהה שפחתה ליעקב נטלה ממנו רשות שצאמר (בראשית ל) "בא נא אל שפחתי" וכו' אבל לאה כשנתנה שפחתה ולפה ליעקב היה בלא רשות שצאמר (שם) "ותקח את ולפה שפחתה ותתן אותה ליעקב לאשה" לקחתה בדרבים והביאה אותה אצל יעקב והיה סבור שהיא לאה ונתיחד עמה באותה הלילה, וכן גד שלא מדעת והיתה

מלכת יצחק

לעובדיה שאינה מושיעם בעת צרה וק"ל: כְּבִשְׁת נָגַב כִּי יִצְאָה בֶן הַבְּיָשׁוּ וכו'. פ"י דידוע דגזלן משהו כבוד עבר לכבוד קונו והגב עושה עין של מעלה כאלו אינ"ו ועושה בצנעה במקום חושך ואופל וישראל שבאותו הדור היו עובדים ע"ז בהצנע ובהסתר כנגב וזהו כְּבִשְׁת נָגַב

בן הבישו וק"ל: הַלֹּא מַעֲתָה קִרְאָת לִי אֲבִי אֶלֶף נְעָרֵי אֶתָּה: בישר הנביא דלעתיד יהיו ישראל כולם אהובים כולם ברורים כולם יזכו לחוות בנועם ה' ולבקר בהיכלו ויעבדו את ה' באהבה ובראיה ב"ב אמן. ק"י אהבת יאונתן לר' יאונתן אייבשיץ ז"ל על הפטרת מטות מסעי



לקחי הפרשה לשבת - יסורים מרים שהם תענוג ?

פרוש נפלא כתב ה"ערכי נחל" האדמו"ר דוד שלמה אייבשיץ זצ"ל בעל "לבושי השרד": אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם ביד משה ואהרן ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם על פי ה' ואלה מסעיהם למוצאייהם. יש לדקדק באמרו אשר יצאו מארץ מצרים, כאלו נותן סימן לידע מי הם בני ישראל, ונתן בהם סימן כי הם אותן שיצאו ממצרים, ואטו עד השתא לא ידעינן מי הם בני ישראל? ותו אומרו ביד משה ואהרן אטו עד השתא לא ידעינן שעי' משה ואהרן יצאו ממצרים? ותו מוצאייהם למסעיהם אין לו באור. גם למה בטר הכי כתיב איפכא ואלה מסעיהם למוצאייהם? ותו אומרו ויכתב משה, למה לי זאת הא כל התורה משה רבנו ע"ה כתיבה? ותו אומרו על פי ה' הא כל התורה מפי הגבורה נאמרה? ותו דמסעות אלו היה באפשרי שיכתב משה רבנו ע"ה מעצמו, דהא ראה בעיניו איך הלכו ממסע למסע, ואם בן למה הצריך כתיבה זו להיות על פי ה'? ואולי ר"ל שהשי' צוה לו שיכתב סדר המסעות. אמנם לתרץ הכל, הנה דבר ידוע ומפרסם שכל התורה מדברת למטה ורומת למעלה ונבזה מעל גבוה, וכן המסעות האלה. והענין, כי כל דברים הנשמים יש להם שרש למעלה ולשרש שרש ונשתלשל זה מזה, ולכן המדבר שהוא מקום הקלפות נחש שרף ועקרב פירוש, וכיון שהקלפה קדמה לפרי ומסכת לקדושה, כי סביב רשעים יתהלכו (תהלים יב, ט), לכן בצאת ישראל ממצרים להדבק במקום הקדושה נקדה הפנימית, הכרחו תחלה לילך דרך כל המקומות האלה במדבר ההוא, ולשבר אותן הקלפות, עד בואם אל הקדושה, נמצא הכל מדבר למטה ורומז למעלה, ולכן יש מ"ב מסעות נגד שם של מ"ב, כי זה לעמת זה והבין. ולפי זה יש לדקדק לכאורה על מה שארז"ל שהשי' רצה להביאם תכף לארץ ישראל לולא שחטאו, ואיך היה אפשר להם שיבואו תכף לארץ ישראל, הא מרם בואם אל הקדושה, צריכים לילך תחלה דרך אותן המסעות מקום הקלפות, וזה נעשה בהמשך זמן. אמנם יזכור ע"פ דברי הרב בעל "גור הקדש" הבאתי דבריו בדרוש לשבת הגדול תק"ס בפרשת בא שפרש הפסוק (שמות יב, מא) ויהי מקץ שלשים שנה וארבע מאות שנה ויהי בעצם היום הזה ע"ש בארץ, ותמצית דבריו כי השי' מחליף ומעביר את הזמנים למעלה לכן מה שהיה כח הנאלה ההיא בהזמן שאחר ת' שנה בא אז מיד, כי אותו הזמן הגיע תכף, כי החליף והעביר את הזמנים ע"ש בארץ. ולהסביר הענין יותר לקרב אל השכל, יבאר על פי מה שפרשתי משארז"ל (ברכות ס"א): שראה את רבי עקיבא שפורקן את בשרו במסקרות של ברזל אמר זו תורה וזו שְׁכָרָה? אמר הקב"ה: "שתק בך עַלֶּה במחשבה". והוא תמה, מה זו תשובה? והא, היא נופה משאי' למה עלה בך במחשבה? ובארתי כי נבין, האדם בקבלו בכל יום על מלכות שמים ומוסר נפשו במחשבתו להריגה על קדוש השם בהתלהבות, הנה יש לו תענוג גדול באותו העת שמדמה במחשבתו שגשרף על כבוד השי', אבל האדם הנשרף בפעל הנה מרגיש צער ויסורין כי גדול הכאב מאד, והחלוק ביניהם לפי שזה נשרף במחשבה ואין לו אז שום צער הנוף, לכן אינו מרגיש רק תענוג, משא"כ זה שגשרף בפעל, כי עולם המחשבה הוא מסלק מהשמימות אין שם צער ויסורין ושום דבר רע, משא"כ עולם המעשה. אמנם כתוב בתשובת מוהר"ם שקבלה איש מפי איש שהנהרג על כבוד השי' אינו מרגיש יסורין כלל ע"ש. והפעם כי בהיות אותו היוצא להרג מתלהב בחשק נמרץ שיהרג על קדשת שמו יתברך, הוא מעלה כל חושיו ועולם המעשה שלו בהתלהבות ההוא אל עולם המחשבה, עד שמתלבש כלו במחשבה ובטלו חושיו והרגשותיו ונשמיותו נתפשט מעליו, לכן אינו מרגיש רק תענוג כמו אותו הנשרף במחשבה, ואדרבא יש לו תענוג יותר, מאחר שהדבר ההוא שחשק תמיד נתקדם ויצא לפעל, וכמאמר רבי עקיבא (שם) כל ימי היתי מצטער בו, ולכן כל עוד שישורי הריגתו גדולים יותר יגדל יותר ויותר התענוג שלו, כי כיון שאותו הרגשת היסורין מתהפך להרגשת תענוג רב ונמרץ, לכן בהגדלת היסורין יגדל התענוג והשמחה ואין שם הרגשת יסורין כלל, רק הרגשת תענוג שמחה וענג. ולכן בראותם את רבי עקיבא שפורקן את בשרו שהמה יסורים קשים ומרים, וכבר ידעו צדקותיו וזכותו של רבי עקיבא, ואם בן הבישו שזה אין אצלו יסורין, דלא חשיד קב"ה ליתן יסורין הנם לצדיק כזה, ומזה הבינו שאדרבה שָׁכַר ותענוג הוא לו דבר זה, ויתפלאו על הדבר, ולזה אמר: "זו תורה וזו שְׁכָרָה?". ר"ל ודאי על תורתו של רבי עקיבא מניע לו שָׁכַר וזהו שָׁכַר, והיה הדבר לפלא בעיניהם איך ביסורים מרים כאלה יהיה כל כך הרגש תענוג? עד שיהיה זה שָׁכַר על תורתו. והשיב השי"ת: "כך

עלה במחשבה", ר"ל שכל כך העלה רבי עקיבא כל חושיו והרגשותיו ואבריו אל עולם המחשבה, עד שכל עוד שהיסורים גדולים יגדל יותר מאד התענוג, לכן יסורים מרים כאלה הם אצלו תענוג שאינו משג כלל, והבן היטב כי הוא אמיתי בע"ה. וזה ג"כ הענין המדבר כאן, כי ברצות ה' דרכי איש עמו ישראל, הנה מעלה כל העולמות אל עולם המחשבה, ואין שם סדר זמנים ולא מונע ולא שום דבר רע, לכן בא יבא האלה תכף לא יאחר, ולכן לולא שחטאו היו באים תכף לארץ ישראל ולא היו צריכים כלל ללכת דרך המקומות ההמה אשר במדבר ההוא לשבר הקלפות ההמה, כי השי' מעביר הכל ונעשה הכל כרנע, כי מה שהיו צריכים עתה לפעל ממסע למסע בפעל והמשך זמן, אלו לא שחטאו, והיו מתלבשים בעולם המחשבה, היו מבטלים כל הקלפות ההמה כרנע, והיו באים מיד לארץ ישראל, כי היה זה בכח משה ואהרן, כי הם היו מעולם המחשבה, כאשר הוכרנו כמה פעמים שנופו של משה רבנו ע"ה היה רוחני, ולכן עלה שמים וירד ועלה, והבין. ולזה אמר: "אלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים", ר"ל אלה המסעות של בני ישראל אשר נעשה ביצאתם ממצרים, ר"ל שמיד בצאתם רק ממצרים נעשו המסעות המה, ממילא לא הצרכו לפעל כלל, ומעם הדבר הוא ביד משה ואהרן, ר"ל שבכחם היה דבר זה כאמור, כי נכללו בעולם המחשבה, והיה זאת קודם שחטאו. ובל תקשה הרי התורה היתה בתוכה במרם מקדם ע"פ נשמת משה רבנו ע"ה, כמו שנתנה בארץ על ידו בעת מתן תורה, ואם בן איך נכתבו המסעות אז בתורה? הא אלקלא לא חטאו לא נסעו כלל, וליכא לממר שנקתב על שם העתיד שידע השי' שחטאו, דהרי בבחירה מסלק הדיעה, ובגדל לבהר בשבט שלא יחטאו, ואיך נכתבו אז המסעות? לזה אמר הפסוק עצמו לתרץ זאת כי באמת המסעות הכתובים מקדם בתורה אין הכוונה על מסעות בפועל, רק שהמסעות היו נעשים ממילא ביציאה זו לבר שיצאו ממצרים, וכי תיכא אם בן מי ידעם מאחר שלא היה מסעות כלל בפעל? אין זה קושיא כלל כי באמת לא נכתבו רק על פי ה' שהוא לבדו היודע את המעלה ואת המעלה וזמנים, וגומר כל המסעות האלה בלי שום מסע. וזה שאמר ויכתב משה את מוצאייהם למסעיהם, ר"ל שבעת הכתיבה שנקתבו המסעות בתורה אין הכוונה כלל על מסעות ממש, רק כתב את מוצאייהם לבר, ר"ל היציאה ממצרים כתב למסעיהם, שהמסעות נעשו ביציאה זו לבר, וכתב זאת רק ע"פ ה' כאמור, משא"כ אח"כ כשחטאו, ואלה מסעיהם למוצאייהם, ר"ל שמסעיהם קדמה למוצאייהם, שלא נגמר היציאה ממצרים שיבואו למקום המבין מקום הקדושה, וזאת על פי המסעות שנסעו בפעל ממסע למסע ובקמשה זמן. והבן כל זאת היטב שהם דברים נכונים בע"ה ודקים, אי אפשר לפרש יפה מפי הקתב, ומובן למשכיל ומעמיק דרו"ק היטב. ועוד כתב ה"מאור ושמש": ושמתני מפה קדוש הרב בוצינא קדישא ר' וישא וצוקיל שהיה מתפלל כמה שנים שישגי יראת הרוממות כמו מלאך ה' צבאות והן אמת שהוא יתברך שמו מקבל תענוג מכל מדה טובה שאדם עושה אם הוא עושה המצוה לעשות רצון יתברך שמו באמת. אף שאינה בתכלית היראה הגדולה כמו יראת המלאכים מחמת שאדם הוא בעולם השפל, אבל תכלית העבודות הוא להשיג יראת המלאכים, וכבר היו בעולם צדיקים אשר השיגו יראת הרוממות יותר מן המלאכים ומאד מאד הוא קשה להשיג יראת זה, לכן יתברך שמו בתשוקה גדולה כמו שאנחנו אומרים ונותנים באהבה רשות זה לזה וברירת הרוממות כמו שאנחנו אומרים: "עונים באימה ואומרים ביראה" ואם האדם עובר את השי' באמת בתם לכבו כל אהר ואהר לפי שכלו, ומשתוקק להשיג יראת המלאכים ומדבק עצמו בצבא מעלה ונבזה עושה שעשועיו לפניו יתברך שמו יותר מן המלאכים, ונעשה דבק במלכות שמים והוא למעלה מהמלאכים. לכן אנחנו אומרים בכל יום קדשת יוצר שבזה אנחנו מדייקים עצמנו בצבא מעלה ובקדשת מעומד אנחנו למעלה מעולם המלאכים לכן לפעמים כתיב לצבאתם או לצבאתם כי שהאדם צריך לדבק עצמו בצבא מעלה דהינו להשתוקק להשיג יראת הרוממות כמו צבא מעלה ואם הוא מדבק עצמו בצבא מעלה ועובר השי' באמת בכל לכבו אף שערין אינו משיג יראת המלאכים הוא יתברך שמו מקבל מזה תענוג גדול לאין שעור ואז הוא למעלה מצבא מעלה לכן נאמר לפעמים בצבאתם פ"י שהוא דבוק בצבא מעלה ולפעמים נאמר על צבאתם היינו למעלה מצבא מעלה והוא מלשון על גביהם. וכשיצאו ישראל ממצרים עדין לא השיגו שום דבר, אף כשראו הנסים והנפלאות שעשה השי' עמם בהוציאם ממצרים היו

משתוקקין לעבדו שכם אחר באמת ותשוקתם הנה לירא מפניו ותברך שמו וראת הרוממות בצבא מעלה ובהו היו מדביקים עצמם במלאכי מעלה. וזה באור הכתובים: "ואלה מסעי בני ישראל אשר יצאו מארץ מצרים לצבאתם" פי' שהיו מדביקים עצמם בצבא מעלה כמה שהיו משתוקקים להשיג היראה שלהם וכשהאדם משתוקק לעשות רצון ויצרו באמת ולהשיג וראת הרוממות של מלאכי מעלה אף בשערי אינו משיג.

הוא יתברך מקבל תענוג יותר מן המלאכים כמו שבארנו למעלה, ומשה רבנו ראה שהם עושים בתשוקתם תענוג גדול לפניו יתברך שמו יותר מן המלאכים והם למעלה מהם לכן נאמר: "ויכתב משה את מוצאייהם למסעייהם על פי ה', שפי' ה' הוא גם כן גבוה יותר מעולם המלאכים פדויע למבין והם נדבקו יותר גבוה שהיא על פי ה'. נפלא, וגם לכל יהודי להסתמך ולהתקדש בקלשת יוצר צדק ושלום אצלם.

מנחת יצחק



פלפלין מפלפלין – תשובה לפרשת פינחס – אסור הסתכלות על כפי הכהנים – ממתי?



אין שכינה שורה על ידיהם, ואם כן שכך דעת הטור, מפני מה כשהעתיק הטור קודם לכן את הדין של חולקים אצבעותיהם, כתב הטעם כדברי הרא"ש משום שכינה, והא דוקא בזמן ביהמ"ק היה כן ולא בזמנו. ואמנם הב"י שם כבר מביא מהראב"ה שנותן טעם אחר לדבר, ע"ש, אבל אעפ"י כן מפשטות דברי הב"י שם, לכאורה נראה שמסכים להטור, דיעו"ש שמביא מהשבלי הלקט, "שפתיחת האצבעות הוא סימן שאימת שכינה עליהם כאילו הם מתהללים", ומשמע דמשום ששכינה שורה על ידיהם. וצ"ע. שו"ר בתוס' הרא"ש מגילה ה' ב', שכתב, "ואע"פ שאין עיניו כהות עתה כמו בזמן שביהמ"ק קיים, דבזמן שביהמ"ק קיים עיניו כהות מפני שהיו מברכין לישראל בשם המפורש, אבל עתה שאין מברכין לישראל בשם המפורש, אין עיניהם כהות, ואפ"ה אין מסתכלין בהם, מפני שהקב"ה מצוין מבין קשרי אצבעותיהם, שנאמר משניה מן החלונות מצוין מן החרכים". העולה מהדברים, דיש ב' טעמים למה שאין מסתכלים בידי הכהנים. א. מצד ששכינה שורה על ידיהם, וטעם זה נכון בזמן ביהמ"ק לכו"ע, ובזמנו רק לחלק מהראשונים. ב. מצד היסח הדעת, וזה שייך גם בזמנו. ה. ולכאן נראה דל' הטעמים לא שייך לאסור ההסתכלות בשעת הברכה, הלא ד"ל דברכת הכהנים אינה מעכבת את המצוה כמו בשאר מצוות, וא"כ ה"ו כמו כל ברכה על המצוה, שאין גוף המצוה מתחיל עד עשייתה, ולכן גם כאן החפצא של הברכה כהנים' מתחיל רק מעת שאומרים יברכך, וממילא שרק אז שכינה שורה על ידיהם, ועל זמן זה נאמר הדין שלא להסיח דעת וגם לפי מה שנתבאר דמשום ששורה שכינה על ידיהם לפיכך חולקין אצבעותיהם, הנה בש"ע שם ס"ב, מבואר, דזה עושין רק אחרי ברכת אשר קדשנו וכו', הרי שאין השכינה שורה על ידיהם אלא רק כשמתחילין בברכת כהנים עצמה. וכל זה על פי הפשט...

בתשובה לשאלה, אם ענין המניעה מהסתכלות על כפי הכהנים הוא כבר משעה שמברכים הכהנים אשר קדשנו וכו', או רק מעת ברכת יברכך. א. בחגיגה ט"ז א' איתא, "דרש ר' יהודה בר' נחמני מתורגמניה דר"ל, כל המסתכל בני דברים עיניו כהות וכו' ככהנים בזמן שביהמ"ק היה קיים שהיו עומדין על דוכנן ומברכין את ישראל בשם המפורש, ופרש"י, "שהשכינה שורה על קשרי אצבעותיהם". והרא"ש במגילה פ"ג ס"י ה"א, כתב, "ומה שחולקין אצבעותיהן, וזה לפי המדרש מצוין מן החרכים, ששכינה למעלה מראשיהן, ומצוין מבין חרכי אצבעותיהן, ומכוונים לעשות ה' אורים בין שתי אצבעות לשתי אצבעות, ובין אצבע לאנגול, ובין גודל לאנגול, לקיים מצוין מן החרכים, וליכ' בטור ס' קה"ח. ב. והנה תוס' בחגיגה שם בדיה ככהנין, הביאו מפרש"י במגילה, דמפרש מש"כ שם במשנה "ידיו בוחקניות לא ישא כפיו", דזה כדי שלא יסתכלו העם בידיהם משום דשכינה שורה על כפיהם, והקשו תוס', דמסקינן דוקא בזמן שביהמ"ק קיים". ומבואר דלשיטת תוס', בזמנו, אין שכינה שורה על כפי הכהנים, ולכן לא מטעם זה אסור להסתכל על ידי הכהנים. אמנם תוס' שם מביאים טעם אחר שלא להסתכל, שכתבו, "ונראה לפרש דאף בגבולין מיתסר משום היסח הדעת, והכי איתא בירושלמי דהתם, א"ר יוסי הדה אמרה שאסור להסתכל בכהנים בשעה שהם מברכין את העם, א"ר חני כלום אמר אלא משום היסח הדעת, אלא מסתכל ולא מסחא דעתא". ג. ולכאן צ"ע, שהרי כתב בטור שם, "והעם יכווננו לברכה, והיו פניהם כנגד פני הכהנים, ולא יסתכלו בהם", וכתב על דעת הב"י, "ולכאן למימר דהא אסור להסתכל בכהנים אלא משום היסח דעת הוא, אלא משום הא דאמרין דפ' אין דורשין, שהמסתכל בכהנים עיניו כהות, דהא מפרש התם דהיינו בזמן שביהמ"ק קיים והיו עומדים על דוכנם ומברכין בשם המפורש, ומבואר דבזמנו"

מנחת יצחק

חדש! חברים מקשיבים לקולך – ביצד ידע ר' יהושע שהתינוק יהיה מורה הוראה בישראל?

האסורים יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו לתלמים הלך ועמד על פתח בית האסורים אמר מ'י'נתן למשפחה יעקב וישראל לבוזים ענה אותו תינוק ואמר הלוא יהיה זה חטאנו לו ולא אבנו בדרךכוו הלוך ולא שמענו בתורתו אמר מונכחני בו שמורה הוראה בישראל העבודה שאיני זו מכאן עד שאפדנו בכל ממוץ שפוסקין עליו. אמרו לא זו משם עד שפדאו בממוץ הרבה ולא היו ימים מועטין עד שהורה הוראה בישראל ומנו רבי ישמעאל בן אלישע. והנה לכאורה אינו מובן במה היתה התשובה של התינוק שהשיב סוף הפסוק כל כך גדולה בעיני ר' יהושע עד שהבין מזה שיהיה מורה הוראה בישראל, ויש לבאר על פי מה דאיתא במסכת ברכות ד' א' עד יעבור עמך ה' עד יעבור עם זו קנית, עד יעבור עמך ה' זו ביאה ראשונה עד יעבור עם זו קנית זו ביאה שניה מכאן אמרו חכמים ראויים היו ישראל להיעשות להם נס בימי עזרא כדרך שנעשה להם בימי יהושע בן נון אלא שגרם החטא וכו' ע"ש. והשתא י"ל דהכי פירושו דר' יהושע שאלו מ'י'נתן למשפחה יעקב ר"ל שהם במדרגה שפילה כשהיו בגלות בכל דהשם יעקב מורה על מדרגה קטנה וישראל לבוזים רצונו לומר אף לאחר שהיו במדרגה העליונה דהיינו כשנגאלו, מפני מה לא נגאלו גאולה שלמה? ועל זה השיב התינוק הלוא יהיה זה פי' שגאולה ראשונה שנכתב בה עד יעבור עמך ה' היתה גאולה שלימה אבל גאולה שניה שנכתב בה תיבת זו חטאנו לו ולכך לא היתה גאולה שלמה: דכתיב אלוהי של הגר"ל ז"ל

בששון ובשמחה בגיל וביראה אצחנו מתחילים בס"ד מדור חדש אשר יעסק א"ה בסגות הנלמדות והמפרסמות אבל כאן נשתדל להביא טעם נכון ואמתי שמביא להתרגשות רבה ולהתפעמות בנימי הנפש לשומעים שמתמלאים בשמחה עצומה וירחף כטפח מעל הקרקע מרב התלהטות הלב לאבינו שבשמים ומקבלים פוחות מחדשים לעבודתו יתברך "חדש פנשר נעורכי" לחדש ולהתחדש בעזרת צור עולמים חי החיים אשר בידו נפש כל חי הנותן אמרי שפר, ובכן מה אשיב לה' כל תגמולוהי עלי פוס ישועות אשש ובשם ה' אקרא, אשרה לה' כי גמל עלי והפליא חסדו עמדי על אשר זכני לפתח צהר לעולמות חדשים ואור חדש אור מְתוּק, גל-עיני ואביטה נפלאות מתורתיך. הנה סוגיא אקטואלית במיוחד ליינו שהרי כל תינוק בנינו יכול להיות גדול הדור הבא ואם הרבי שלו לא מסביר לו פנים כמו שראינו בכמה מקומות שלעצורנו רבי בחדר משפיל את הילד ועושהו ללעג וקולס לפני חבריו זה לא רבי אלא פושע ואסור לו להיות רבי גם אם הוא כבר 20 שנה רבי. והענין שהמסקמות החברתיות לא מקיאות את הטפוסים הללו מהמערב בגלל נוחות קזאת או אחרת. אבל אין ספק שזה תלוי בצנארו של הרבי המשפחה. ה' יעזר שיתן פוחות לתקן את המעוות ויצמחו לחיות גדולים בתורה עם מדות טרומיות שהיו מעט מן האור דוחה הרבה מן החשך והנה לנו מהסוגיא בדה היומי דף נח. תלמיד חכם עצום שידע לזוהר מי יהיה גדול הדור הבא רק לפי השלמת פסוק אחד והמשמטע תנו רבנן מעשה ברבי יהושע בן חנניה שהלך לברך גדול שבירומי אמרו לו תינוק אחד יש בבית

מנחת יצחק

"יחב ליה ידיה, ואוקמיה" לב בוער וכסופים להשם יתברך מהאדמור מקאמרנא זצ"ל – סוד המסעות

משיגים בקבלה, ודבריו דברים עמוקים, אך החלק העקרי שנתמקד בו במדור זה הוא לשונו הנוקב ואהבת ישראל ללא גבול, לשונות של עידוד ותמיכה, בקלה רך ולטוף נפשות פצועות וקוקות כל כך ליחס של אבא אוהב ותומך, ונוטע תקנה, והתחלה חדשה. ואור חדש מפציע ומחדש את הבריות בחיית חדשה ולב שמת, ובטוחני שגם מי שלא מבין בסוד הענינים, ימצא מרגוע לנפשו וכו"ש מי שברך בא פסודם של דברים ודרך סלולה להתחדש לנער מעליו את כל הצרות ובקריה חדשה להתקרב לאבא שבשמים שאוהב אותנו אהבה שכמעט שכן תמותה לא יכול לתפס ולהכיל, האדמו"ר ממש מלוג אותך יד ביד ומראה לך את הדרך לצאת מהצרה שלך. ולהתבק בו יתברך.

הנה תהלות לאל עליון וזה אותנו ה' יתברך להוסיף מדור חדש שהתחלנו בס"ד זה מכבר, שפטרנו הפשוטה להליהב לבות ישראל קדושים לאביהם שבשמים גם במצבים הכי קשים ונסיונות "שלא נדע" הכל לא מדילי אלא מהרב הגאון המפרסם בנגלה ובנסתר בוצינא קדישא חסידיא ופרישא בנן של קדושים כקש"ת מוהר"ר יצחק יהודה יחיאל ספרין זצ"ל אב"ד דק"ק קאמרנא בעל "היכל ו"אוצר החיים" ועוד. האדמו"ר מקאמרנא איש קדוש וכל רז לא אגים לה, שופך אור חדש ומצפצף וחדושים שלא שמעתימם און ביאורים נפלאים מןיוות שונות המשלבים את הלב ומגלים רק טפה מאור תורתו הזורה תורת אמת, ובאמת שיש בדבריו הרבה

ולאו מה שכתב בהקדמה "החו ספרי והספיקו שבו וזמנו כי לכה נבדלתי...
שפסק על ידי ההקדמה זאת בעולם על פי דרכי מן אור שבעת הימים אמון
מפלה אמון נכסה רבנו הקדוש אור המאיר אור עינינו ישראל בן אליעזר בן עזרה
הריב"ש טוב אשר האיר עינינו בצורכו נלך עד ביאת עון וחסרי פלמקיו הקדושים
מסמכים מן הקדוש הוא הסמך מחזיק השילני הנביא ואם יקשה לך לחי על
אריכות דיונים שהכרח לי מלך המנגד להזכיר פה שחני נסמך משלשה גזולי
עולם ואין זי פחד משום פגע ונגע פי כחי רב ועלום פלמקיו פקוף והכרח לי
לכתב בן ודעו אותי לכה זכות ואני מסמך רביעי למן הריב"ש או שלשי וזי זיה
הכרח וההכרח לא יגנה" ומעתה, יש להתחזק ולהוסיף קדשה ובפרט בזמן
הזה בשחדש תמוז כבר מרמו על זמני השובה עד... סוף השנה שפאמור
בעוד פחות מחודשיים אנהנו נצבים כבר ב... כפור ויש לקחת זאת
בהשבון ולכן יש לנצל הזמנות פו זאת להתאמץ ולהתקרב אל ה' יתברך,
בסיום כל מאמר נשתדל לסכם את דברי הרב כדי שנוכל לצאת עם
"פעקאלע" וה' יהיה בעזרנו. זו ההקדמה תשאר בכל שבוע, או אם אתה
כבר מכיר, פשוט דלג לעיקר התוכן... והפעם... סוד המסעות על קה
המזלג: מהיכל הנכונה מממך שבו הכרזת קלמוס מקפדי בטוב טעם את
כל "הענינים" שנתנו באתות הקטנות הספיקו ושמונו ותמי נפסקס ואח"כ נסעו
לעלמן דבליתימה עין בלקת דרוש יהונתן ודוד כה אמר לעלם העלם
בהסתרות פנים שאז נקרא סגור ואין פותח כמו ביום השבת ויום
החדש ולכן נקרא עלם בהפך מעל הנה החצים ממך והלאה לתת שפע
לחיונים ולגרים דע כי בעונות תאריך הנלות, לבי בנלות עם בנדך כי לך
שלחך יהוה, שלח תשלח את האם, אבל אני יודע כי אף גם זאת בהיותם
בארץ איביהם לא אעזב. וזה הוא הדבר אשר נשבענו אני ואתה אמת יהוה
יהיה ביני ובינך עד עולם. שאין שום פרוד אף בכל הסתרות בשדע אדם
שכל המהצות

של ברזל הם הבל וריק ואלופו של עולם ממש בכל תנועה, אז אין שום הסתרה
ולא נלות ולא פרוד עד עולם קם מאצל הנגב מקום יבש ונגוב בנלות בבכי
ותחנונים ויבכו ויחבקו עד דוד הנדיל, אף בנלות בקומה שלמה בקבלת שפע
פב"פ וזהו המסע עלמן העלם הוא באות צדיק של צ"ית שמתכסה ונתעלם
בהעלם על ידי המעל שיש בעולם והוא הדלת, דלה ועניה בנלות נתקשרה
בקשר אמיץ עם לב אדם קדוש ששם הנקדה של פב"פ כחותם על לבך יהוה
יהיה ביני ובינך עד עולם ואין שום פרוד. וכן הצדיקים לב אדם קדוש מלא והר
השכינה יותר ממה שהיה בזמן המקדש, אשר יש צדיקים בינינו יאריך ה'
ימיהם אשר בכל רגע נמשך עליהם והר חוט השכינה בהארות אור א"ס ובלב
נכנע דכא ושפל עיל ונפיק וזהו עלמן העלם צדיק של צ"ית מתלבש ביהוד
הד"לה והעניה הקשורה בלב"ב אדם קדוש דבליתימה כי הצדיקים מושכין
עליהו והרא דשכינתא ואז חר צדיק אלביש קנאה ונעשה היהוד פב"פ כמו
בזמן המקדש על ידי לב קדוש של אדם עליון ותחתון אני כתי" מספר עלמן
דבליתימה, והבן. ונסעו להרי העברים לפני נב"ו נון בו, שער החמשים עלמא
דחירות שבייל עליון ג"ם-ששם נקבר משה בהאי שביליך דיתיר יוד כדודע
ששם הפלא העליון ולכן זה המסע של הרי העברים הוא יוד של צ"ית ששם
שבייל עליון יוד כמבאר בזהר"ק ככ"ד ובפע"ח שער הברכה ששבייל עליון
הוא יוד נב"ו נון בו ושם הרי העברים דאחיד לספרא דא ולספרא דא כמבאר
בזהר חקת ששם נעשה היהוד פב"פ בהתנלות שפע ומוזן ומרף היורד מן
אחורים באין פחד מן הקלפות כי תמו נכרתו על ידי התנלות יסוד אבא נב"ו
דקדושה כמבאר בדרוש עמון ומואב, ואז נתגלו הרי העברים לפלגא הולקתא
ולמתן מרף לבני ישראל שכן עביר אחורי הוה"ה ואלה"ה וכשנמשך עליהם
בחינות נבו אזי אחרי יהוה אלהים תלכו בלי פחד והוא בעת יהוד פב"פ
שאז נתגליו שמות אחורים להשפיע מוזן ומרף וחיים של נחת על כל ישראל.



מה אהבתי תורתך * - סוד גאולת הדם.

והיו לכם הערים למקלט מנאל ולא ימות הרצח עד-עמרו לפני
העדה למשפט: מהו גואל הדם? קרובו של הנרצח הממית את הרוצח
נקרא גואל הדם ולמה כן? מה גאלה יש לדמים של הנרצח במיתת
הרוצח? והטעם נלע"ז שדמי הנרצח אין להם מנוחה כי צועקים תמיד
אל מדת הדין העליונה עד שייעשו נקמה לרוצח ואז נחים ושקטים
מצעקתם כמ"ש "קול דמי אחיד צעקים אלי מן האדמה" ולכן קרובו
של הנרצח הממית את הרוצח נקרא גואל הדם, לפי שגורם מנוחה לדמיו
בנקום את נקמתו. אבל הרוצח בשגגה, אינו אלא שליח הגזרה העליונה
שסובבה מטעמים כמסוים שירצח, ולכן אינו רשע למות, וצריך להצילו
מ"גואל הדם" על ידי המקלט שהוכן בשבילו, כי הבית דין של משה
חוקרים ודורשים אם אמת הדבר שהרג בשגגה, וכאשר נתברר האמת
אז דמיו של הנרצח שוקטים מצעקתם, לפי שהכל צריכים לשקט ולהננע
אל הגזרה העליונה, כי הדין, דין אמת. ולכן כתוב בתורה "ולא ימות
הרצח עד-עמרו לפני העדה למשפט", כי על ידי כך יתברר האמת,
ובית דין מחזירים אותו לעיר מקלטו כשנודע להם שהרג בשגגה. וגואל
הדם אינו צריך לנקם נקמתו של הנרצח, כי דמיו שוקטים ונכנעים אל
הגזרה עליונה כמו שפרשנו. ועל זה כתוב בזהר הקדוש בחלק א' רי:
זות": " בוא וראה כל דרכי האדם עובדים (נפטרים מן העולם על ידי
מלאך המות) חוץ מזה שהקדימו לו בני אדם על ידי שרצחו אותו לפני
שהגיע זמנו של מלאך המות לשלט בו ולטל רשות לקחת את נשמתו,
פי מלאך המות לא שולט באדם עד שימבל רשות ולכן יש לו דין
(תביעה) לשלט על אותו מקום שבו נהרג, על שגזלו

את חלקו באותו ההרג כמ"ש "ולא נודע מי הכהו" וכמו כן יש לו דין
שלא נודע עדין על מי יחול כדי לקטרע על אותו מקום בכללות. ולכן
כשנמצא הרוג ולא נודע מי הכהו או "ויקחו זקני העיר עגלת בקר וערפו
את העגלה בנחל" כדי להעביר את דינו של מלאך המות מאותו מקום
ולתקן שלא ישלט במקום המקטרג כדי להנצל ממנו עד כאן לשון הזהר.
וכן מובא בזהר הקדוש חלק ד מט: שם הביא מעשה באדם אחד שהזהיר
את רבי חייא ורבי יוסי שהלכו במדבר, שלא לעבר במקום פלוני כי שם
נהרג כהן חכם על ידי כהן עם הארץ, ומאותו יום כל מי שעובר באותו
מקום מסתכן בנפשו ולמה? כי מתחברים שם שודדי הרים, והורגים
וגוזלים לבני אדם. ומי שיודע על כך לא עובר שם. פי הקדוש ברוך הוא
תובע את דמו של אותו כהן חכם שגרצח שם בכל יום על ידי מלאך
המות, ולכן הדין מתגבר שם ומעורר לסטים שיהיו כלי אל החיוניים
לנקם דמי אותו כהן חכם, כך בכל מקום שהיתה רציחה, דם הנרצח
מקטרג ותובע דין. והגמרא בגטין נ"ז: מביאה מעשה מדהים על כך
קטרגו של הדם, שנבזר אדן הרשע הרג על אבן אחת תשעים וארבע
רבוא עד שהלך דמן ונגע בדמו של זכריה הוא זכריה בן יהודע הכהן
שהרגוהו שרי יהודה במצות יואש כשהשתחויו לו ליואש שעשה עצמו
אלה והוא לא קבל והרגוהו בצורה עין שם. ותמיהה רבתי מה פתאום
מתעורר נבזור אדן רב הטבחים לעשות סדר ולהרגיע את דמו של זכריה
הנביא? אלא כדפרשנו שזהו כח העצום של קטרג הדם ה' יצילנו. מלקט
מתוך הספר באתי לארמני במדבר פרשת מסעי דף שיא להרה"ג משה
חיים ארמוני שליט"א



מה אהבתי תורתך * - אי להם לרשעים שבעבור עונותיהם

מיו בתמוז עד תשעה באב אומרים בכל יום בחצות היום בחצות הלילה
תקון רחל וקנינות ערוכות דברי שלום לנכד הרש"ש אות ס'. מנהג טוב וכשר
זה מקורו בשער הקנינות דף פט ע"ג וחדשו רבנו האר"ל מדליה כי כבר נודע
שבכיה על חרבן הבית אינו חדוש רק מדברי הזהר הקדוש. ובגמרא ברכות
דף ג' ע"א אמר רב יצחק בר שמואל משמה דרב: שלש משמרות הוי הלילה,
ועל כל משמר ומשמר יושב הקדוש ברוך הוא ושואג כארי ואומר: אוי לבנים
שבעונותיהם החרבתי את ביתי ושרפתי את היכלי והגליתים לבין האמות
ע"כ. איתא בשיטה מקובצת ברכות דף ג'. באור פונת אמירתו של הקדוש-
ברוך-הוא וזה לשונו: אוי שהחרבתי, כלומר אוי להם לרשעים שבעבור
עונותיהם שרפתי את היכלי והגלית את בני אפלו הכשרים שבהם עד כאן
לשונו. יש להבין שמה שכתב מן השלחן ערוך סימן א סעיף ג' שהביא את
דברי הראש ו"ל: ראוי לכל ירא שמים שיהיה מצר ודואג על חרבן בית
המקדש, ומשמע שיש קצת חיוב

בזה ולא עצה טובה קמשמע לן אתו הראש ומר"ן לא שמועין וכן כתב האור
לציון חלק א סימן יב. ראינו שתקון חצות נכתב במקורו בשם אף לא היה
נסה, המנסח לכל ישראל, וכל אחד אמר כפי צחות לשונו, עד שבא מרן
מלכא רבנו האר"ל ותקן על פי סודם של דברים נסח מחד הבנינו על פי מה
שצריכים התחתונים כדי לעורר את העליונים. תקון רחל לאמרו בשעות
היום בשלשת השבועות של בין המצרים אינו מזכר בשום מקור לא לרבנותינו
חכמי התלמוד ולא לחכמי הזהר הקדוש הקדמונים, אלא חדושו של רבנו
האר"ל שגם בחצות היום בימים אלו ראוי לכל בעל נפש להתאבל ולבכות
על חרבן בית המקדש. וכפ החיים כתב שיש לעשות כן גם בשנת השמטה
ואולי על ידי הפניות יתעורר לבנו העלל לזכרונם להקמיע עוד קצת לכדינו שצמסים
בשבעה העל נלחם בעזרת השם מה חוקה למי שאוכל כחשעה צבא דכני שלום
חלק ח' להרה"ג אבנר עפ"ן שליט"א



ומקנהו רב ה'ה לבני ראובן ולבני גד. ויאמרו הארץ אשר הפך יהוה ארץ מקנה הוא ולעבדיך מקנה. יותן את הארץ הזאת לעבדיך לאחוזת. הנה שאלתם היתה רעה כנגד רצון השם ורצון משה. כי מאסו בארץ חמדה ורצו לשבת בארץ טמאה מלאה גלולים ורוח הטומאה. עד שאמרו בסתרי התורה שכמו שיש צד ימין בעשר ספירות קדושות. כן יש לצד שמאל עשר ספירות טמאות. כאומרו זה לעומת זה עשה האלהים. והם רמוזות בזה הפסוק כאומרו עֲטֹרוֹת וְדִבְרֵי וְעֵזֶר וְנִמְלָה וְחֶשְׁבֹן וְאֶלְעָלָה וְשִׁבְעָם וְגִבּוֹ וְכַעַן. שהם תשעה תיבות ועמדותיהם שנים. הרי כאן עשר במקום עשר. והם לא ראו זאת הטומאה והכיעור. אבל ראו ארץ יעזר שנראה להם שעזרת אותם. והווי ויראו את ארץ יעזר. ולא ראו קדושת ישראל וחבתם. ולכן אמר ויאמרו אל משה. ולפי שמשח חרה לו על זה והראה להם פנים זועפות. חזרו לומר ויאמרו אם מצאנו חן בעיניך יותן את הארץ הזאת לעבדיך אל תעבירנו. כי בידך הכל ואתה הראש ואע"פ שדברנו לכולם ביהד. אל יחר אפך בעבדך כי אתה הנותן ולא אחר. כי אולי חשבו שעל זה חרה אפו. ואז השיב להם משה האחיכם יבואו למלחמה? איני חושש בעבור כבודי. אלא בעבור הרבים. היתכן שאחיכם יבואו למלחמה ואתם תשבו פה? והתחיל לגלות להם הרעה שעשו בזה. לשבר לבות בני ישראל מעבור את הארץ ארץ חמדה. אשר נתן להם ה' אחר תלאה רבה כה עשו אבותיכם וגומר. ואחר שהארץ היא צבי לכל הארצות נתונה מיד ה'. היאך אתם מואסים בה? ואולי יחשבו בני גנות גדולה או מום נסתר. ויזכרו דברי המרגלים וכבר נשבע השם להם שלא יראו את הארץ אשר נשבע לאברהם ליצחק וליעקב כי לא מלאו אחרי מלאו אחרי. אבל יהושע וכלב מלאו אחר ה' והכירו קדושת הארץ שהיא קדושה שנייה לקדושת השם. והנה קמתם תחת אבותיכם תרבות אנשים חטאים. ולמדתם דרכי אבותיכם המרגלים. ולמדתם ג"כ מקרה ועדתו שהפריש עצמו מהקהל. ונקראו החטאים האלה בנפשותם. וכן אתם תרבות אנשים חטאים. שאתם רוצים להפריד עצמכם מקהל ישראל. באופן שבוה שחתם לכל העם הזה. ואתם מנאצים את ה' ומואסים בארץ הקדושה: ורבותינו ז"ל לקחו דרך אחרת ואמרו. שמשח חטא על שדיבר על קדושים אשר בארץ. אברהם יצחק ויעקב. באומרו והנה קמתם תחת אבותיכם. וכי אברהם יצחק ויעקב אנשים חטאים היו? אמר לו משה ממך למדתי שאמרת את מחתות החטאים האלה. אמר לו בנפשותם אמרתי. להורות שעונשו גדול המבייש שוכני עפר. ודרך הפשט צלולה. וכששמע משה וחרה אפו. ויגשו אליו ויאמרו אין רצוננו שלא לעלות ולסייע לאחינו. כי אנתנו נחלין חושים. וזאת ההגשה היא הגשה לפיוס. על שחרה אפו בהם בדברים קשים. ולמלחמה שאמרו ואנתנו נחלין חושים. ואמרו למשה ועבדיך יעברו כל חלוצי צבא לפני ה' למלחמה. ולפי הפשט אמרו כי תשובון מאחרי. שרמו להם בזה שלא רצו בקדושת א"י. ובוה שבו מאחרי ה' כאלו עובדי ע"ז. כאומרים כל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה. ובוה הלכו לאחור ולא לפנים. ולכן נחשדו כשבנו המזבח כאלו בנו במה. וכ"ז לפי שנשאר חוצה לארץ לא ענו על זה. אבל חזרו לומר כי לא נחל אתם מעבר לירדן והלאה כי באה נחלתנו אלינו. ומיחין באה נחלתם להם או מי נתנה להם? והלא הם היו שואלים יותן את הארץ הזאת לעבדיך. והאיך גזרו אומר כי באה נחלתנו אלינו? ואין זה דרך מוסר. אבל בזה השיבו למשה והבינו דבריו. ואמרו אל תתמה על החפץ. כי כך גזרה חכמתו יתעלה מימי עולם. שתהיה נחלתנו בחוצה לארץ. ממאמר אמנו שאמרה בא גד. לרמוז שיבואו בני גד במסלותם מארץ כנען וישבו לארצם. וזה רמוז יותר בכתיבת מלה אחת. לרמוז על הבנייה הגדולה שעתידין לעשות בני גד כבוש אדם חוצה לארץ כמו שהארכתי במקומו. וכן רמוז יעקב בברכותיו באומרו פחו כמים אל תותר כי פחו ומיהרו כמים במרוצתם להשאר חוצה לארץ. ובגד אמר גד גדוד יגודנו הוא יגוד עקב. שחשב שלקח נחלה בראשונה ונשאר באחרונה כמו העקב. והווי והוא יגוד עקב. ולפי שנתגלה סוד זה לבני גד ולבני ראובן. אמרו מערכת אבותיכם אנו צריכין ליקח זאת הארץ ולא תאשימונו בזה. והווי כי באה נחלתנו אלינו. כבר באה נחלתנו ממשות ימי

העולם הזה והעולם הבא

שבת שלום
 עזון מנחת יצחק נאלץ לרדת ממכשני הדפוס הן מחסר משאבים והן מחסר פת כי נחלשתי, ורציתי להודיע ולהתנצל בפני הקוראים בתקוה שאוכל לחדש אי"ה
 כתב וערך יצחק אריה בס הלוי - 055-6772044 הערות ותקנות יתקבלו בכרקה גם למייל izhakhalevi@gmail.com לקבלת העלון במייל שלחו בקשה למייל. מותר להעתיק ולצלם וְאֶדְרָבָה מִצִּוְה לִפְנֵי תְרִבִּים. "שְׂגִיאוֹתַי מִי יְבִיד" אִם מִצְאֲתָם טְעוּת - נִשְׁלַח אִם מִעֲדֻכְנָו אֲתוּנָו וְנִתְקַן בְּמִדְוָרָה הַבָּאָה אִי"ה נִתְּן לְהַשִּׁיג אֶת מִנְחַת יִצְחָק בְּכַמְה מִקְוִדִים: בְּבִנְי - בְּרַק: בְּרַמַּת אֶלְחָנָן בֵּית הַפְּנִסֵּת הַמְּרֻכָּז, בֵּית הַפְּנִסֵּת מִצְדָּה, בִּישִׁיבַת נְתִיבוֹת חַיִּים, בֵּית הַמִּדְשׁ וּזְשִׁשְׁקָה וּבִיאִצְקוֹבִיץ נִתְּן לְהַקְדִּישׁ לְשִׁמְחוֹת לְהַצְלָחָה לְרַפּוּאָה וְלַעֲלוֹי נִשְׁמַת... נִשְׁלַח לְקַבֵּל תְּגוּבוֹתֵיכֶם... חֲדָשׁ ! נִתְּן לְהוֹרִיד אֶת הָעֵלּוֹן מֵאֲתֵר אֹפִיסֵי יְהוּדִי (גִּלְיוֹנִי) בְּכַתּוּבַת <https://gilyonot.jewishoffice.co.il> וּבְדֻרְשׁוֹ בַּעֲלוּמִים וְהוֹרֹדוּ <https://www.dirshu.co.il>

<p>מִיכָאֵל בֶּן אֹרְיָה וְבְנֵי בֵיתוֹ הַצְּלוּהוּ בְּכָל הַעֲוִיָּנוֹת</p>	<p>לְרִשׁוּאָה שְׁלֵמָה וְהַחֲלָמָה מְהִירָה מְרַגְלִית בַּת סוֹפִיָה שְׂרָה בַת מְרַגְלִית שִׂרָה מְהִירָה בַת שְׂרָה</p>	<p>לְעֵלוֹי נִשְׁמַת מו"א שְׂמֵרְיָהוּ יוֹסֵף נָסִים בֶּן בִּתְיָה זְצִלְהָה יִצְחָק בֶּן יִשְׂרָאֵל לִיפָא ז"ל יִרְמְהִיאל גְּרִשׁוֹן בֶּן צְבִי יְהוּדָה זְצִלְהָה נ.ל.ב.ע. ז' טבת תשנ"ח חַיִּים בֶּן יִתְּנָן (בן סניור) זְצִלְהָה מֵרַת אִמִּי מוֹכֶבֶת בַּת יִצְחָק ז"ל יוֹסֵף בֶּן מְרַתָּה ז"ל אֶפְרַיִם בֶּן יִצְחָק ז"ל יַעֲקֹב בֶּן יִצְחָק ז"ל מִשָּׁה בֶּן יִצְחָק ז"ל אֹרְיָה שׁוֹשַׁנָּה בַת צְפוּרָה ז"ל רְחֵל בַת סוֹפִיָה ז"ל</p>	<p>לְרִשׁוּאָה שְׁלֵמָה וְהַחֲלָמָה מְהִירָה עֲרָו מִשָּׁה בֶּן שׁוֹלְמִית עֲדִיאל אֲרִיָּה בֶּן שְׂרָה מִיכָל בַּת שְׂרָה יִצְחָק אֲרִיָּה בֶּן טוֹבָה יִצְחָק לֵוִי בֶּן אֶסְמֵר יִמְשִׁיאל בֶּן לָאָה</p>	<p>נְחוּם מֵאִיר בֶּן רַבְקָה אֶחָד בֶּן מְרַיִם עֲנְנֵי הַשָּׁמַיִם עֲנָבִי הַשָּׁמַיִם דָּבָר נָאָה וּמְתַקָּבֵל</p>
---	--	--	--	---